

Arrest

nr. 242 999 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Voogd : X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Adolf Buylstraat 44C/5
8400 Oostende

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, “voor zoveel als nodig wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogdes, mevr. X”, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar voogd C. BUELENS en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 16 april 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op dezelfde dag.

1.2. Op 27 mei 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Je verklaart Afghaans staatsburger te zijn en geboren en getogen te zijn in het subdorp Karizo Akundzadagan, gelegen in het dorp Hafizan van het district Chaparhar van de provincie Nangarhar in Afghanistan. Je ging naar school tot de achtste graad, tot je je land moest verlaten omwille van problemen. Je vader is landbouwer en ook jij stak hierbij een handje toe. Omwille van een handicap die je vader door een bom opliep in de eerste periode van Karzai, deed hij bovendien beroep op arbeiders om te helpen. De taliban kwamen vaak naar de dorpingen om te vragen om hen eten te geven en om usher te vragen. Twee jaar geleden werd je door de taliban beschuldigd dat je spion was omdat je op een keer over de muur gesprongen was toen ze nochtans gezegd hadden dat je niet binnen mocht komen in je gastenhuis, waar ze zaten. Je werd naar hun centrum gebracht. Je moeder ging daarheen en je werd vrijgelaten. Nadien had je geen problemen meer met de taliban. Daesh kwam naar jouw gebied en ook naar je dorp. Enerzijds werd daesh belaagd door de taliban die met hen vochten en anderzijds werden ze belaagd door je dorpingen die hen wilden verslaan. Via spionnen kreeg daesh hier lucht van. Jij en je vader waren aan het werk op jullie gronden toen daesh in jullie dorp toekwam. Het eerste wat daesh deed was jonge en oude mensen dwingen om hen te vervoegen en met hen mee te gaan. Je moeder stuurde je zus naar jou en je vader om jullie te waarschuwen. Jij en je vader gingen naar het districtscentrum en van daaruit naar Jalalabad, waar je nog twee dagen verbleef tot je Afghanistan verliet. Met de hulp van een vriend van je vader, B.(...), huurden jullie een huis in Jalalabad waar de overige gezinsleden later ook naartoe kwamen. Omdat jij en je vader er niet waren werd je kleine broer A.(...) meegenomen door daesh. De overheid en Amerikaanse troepen voerden luchtaanvallen uit tegen daesh. Jullie vreesden dat je broer gedood was door die bombardementen en namen contact op met het rode kruis maar ze zeiden dat ze geen nieuws over hem hadden. Ook je ooms probeerden te weten te komen waar A.(...) was door mensen te contacteren. Een week later kwamen ze terug naar het dorp en vroegen ze waar je vader was. In de winter, twee dagen nadat A.(...) weggenomen werd, verliet je Afghanistan en reisde je naar Europa. B.(...) regelde je reis. Ook je oom was hierbij betrokken. Een week na je vertrek, op een moment dat je gezin in Jalalabad woonde, werd jullie huis in brand gestoken. Je vader huurde een huis in Checknawri in Jalalabad, waar hij en je gezin drie maanden woonden. Hij slaagde er niet in om de huur en de kosten te betalen en je moeder, zussen en broer gingen terug naar Chaparhar waar ze in jullie gastenhuis gingen wonen. Je vader bleef in Jalalabad, waar hij een maand na je vertrek werk vond als conciërge in een school. Momenteel verblijft hij in die school. Je was ongeveer een jaar onderweg. In België diende je op 16 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Momenteel heb je nog contact met je moeder. De laatste keer dat je contact had met je vader was toen je in Bosnië was. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je daesh en de taliban.

In het kader van je verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten voor: je taskara (origineel), een document betreffende je schoolresultaten van de achtste graad van het schooljaar 2017 (origineel), de taskara van je vader (kopie) en een briefomslag (origineel). Op 26 maart 2020 bezorgde je advocaat het CGVS een mail die opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud bevat en waarin hij aankaart dat er gebruik gemaakt werd van een tolk die Engels spreekt en dat de notities in het Nederlands genomen werden, waardoor hij meent dat de notities onnauwkeurig zijn en waarin hij aan de kaak stelt dat de bewakingsdienst hem de toegang ontzegde toen hij zich opnieuw aanbood op het CGVS nadat hij het persoonlijk onderhoud eerder verlaten had omwille van professionele verplichtingen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en deels in de aanwezigheid van je advocaat, waarbij beide in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van je verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. Je hebt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door jou beweerde problemen met daesh.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat je verklaringen over de beweerde opstand van jou en je dorpingen tegen daesh dermate vaag en algemeen zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Nochtans geef je te kennen dat ook jij tegen Daesh opkwam, mensen over nieuwe acties spraken maar omdat Daesh lucht had gekregen van deze opstand, kon je persoonlijk niets ondernemen (CGVS, p. 21). Gepeild naar het plan achter de opstand, geef je aan dat H.(...) S.(...) S.(...) een plan aan het maken was dat heel specifiek was en duidelijk voor iedereen (CGVS, p. 22). Meermaals aangemoedigd om dat plan te beschrijven en gevraagd hoe jullie de opstand gingen aanpakken bestaat je antwoord uit niet meer dan dat 'de mensen een opstand tegen hen wilden doen' en 'dat jullie hen wilden elimineren uit de regio' en een verdere uitweiding die de algemene situatie in de regio en in andere districten betreft (CGVS, p. 25). De vaststelling dat je er niet in slaagt om het beweerde plan dat je dorpingen tegen daesh gemaakt hadden te beschrijven hoewel het volgens je eigen woorden heel specifiek en duidelijk voor iedereen was zet de geloofwaardigheid van de door jouw beweerde gebeurtenissen met daesh ernstig op de helling. Hoe dan ook gaf je aan dat jij persoonlijk niets deed bij deze opstand (CGVS, p. 21).

Ook de vaststelling dat je het neerslaan van de opstand van je dorpingen, waarvan uit je verklaringen blijkt dat dit zich afgespeeld zou hebben vlak voor je vertrek (CGVS, p. 14, 24) toeschrijft aan Mullah Naeem (CGVS, p. 21), werpt een ernstige smet op de geloofwaardigheid van je relaas. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat daeshcommandant Mullah Naeem reeds in mei 2015 om het leven kwam, geruime tijd voor het moment van je vertrek uit Afghanistan. Je diende immers een verzoek om internationale bescherming in op 16 april 2019 en gaf aan dat je een jaar onderweg was (CGVS, p. 12). Dat je meent dat Mullah Naeem informatie kreeg over de opstand en om die reden mensen naar je dorp stuurde (CGVS, p. 21), hoewel deze commandant al geruime tijd omgekomen was bij een gevecht tussen leden van daesh en de taliban, werpt een schaduw over de geloofwaardigheid van je beweerde asielmotieven.

Ook het algemene beeld dat je schetst - waarbij daesh jongeren die een opstand tegen hen beraamden meenamen om samen met hen te vechten (CGVS, p. 23) - strookt niet met informatie die op het CGVS bekend is over de rekrutering door daesh. Uit informatie (EASO COI Afghanistan Recruitment by Armed Groups d.d. September 2016, toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat in de beginperiode van daesh, deze groep vooral door vriendelijkheid de harten van de dorpsbewoners trachtten te winnen, maar dat dit omsloeg van zodra ze verwikkeld geraakten in een strijd met de taliban, zoals het in jouw regio het geval was. Daesh richtte zijn propaganda en rekruteringspogingen op talibanstrijders, die om diverse redenen zijn overgelopen naar daesh. Naast ideologische principes als aantrekkingskracht is het niet onbelangrijk dat daesh een goed salaris betaalt, waardoor er ook jonge mannen werden aangetrokken om zich als strijders aan te sluiten bij daesh. Bovenstaand rapport vermeldt eveneens, dat in de beperkte gebieden die onder de controle waren van daesh, deze groep bijzonder brutale methodes hanteerde om de bevolking te onderwerpen. Daesh dwong de mensen onder hun controle om hen van goederen te voorzien en te koken, maar niet om te vechten. Uit de informatie blijkt ook dat in regio's waar daesh geen volledige controle heeft, zoals het in jou regio het geval was, daesh aan invloed probeerde te winnen door geheime operaties en propaganda, en ze geen operationele capaciteit hadden om mensen te dwingen hun rangen te vervoegen. De vaststelling dat je een handelswijze van daesh schetst die niet rijmt met de objectieve informatie ondermijnt evenzeer je asielsrelaas.

Verder dient ook aangestipt te worden dat een tegenstrijdigheid over het moment waarop je broer verdween de geloofwaardigheid van je asielsrelaas danig ontsiert. In eerste instantie verklaarde je dat je broer een week voor je vertrek werd meegenomen (vragenlijst CGVS d.d. 12 augustus 2019, vraag 5). Op het CGVS zeg je daarentegen dat je broer twee dagen voor je vertrek werd meegenomen (CGVS, p.

11, 26). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid over het moment waarop je broer meegenomen werd, zeg je dat de tolk tijdens het eerste interview je niet goed begreep, dat je denkt dat hij een Darspreker was en dat je hem niet goed verstond (CGVS, p. 26). Erop gelet dat uit de vragenlijst die van jou afgenomen werd op 12 augustus 2019 blijkt dat het persoonlijk onderhoud in het Pashtu werd gehouden, dat je het voorgelezen werd en dat jij en je voogd het ondertekenden (vragenlijst CGVS, d.d. 12 augustus 2019), dat je bij het betreffende onderhoud niet meldde dat je de tolk niet goed verstond (CGVS, p. 27) en dat je in het begin van je persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat je onderhoud op de DVZ goed verlopen was en dat je er niets aan wilde corrigeren (CGVS, p. 4), kan deze uitleg geenszins weerhouden worden. Dat je dit pas aankaart op het moment waarop je geconfronteerd wordt met een tegenstrijdigheid is, zet de geloofwaardigheid van je opmerking op losse schroeven. De vaststelling dat je tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop je broer werd meegenomen, geeft een stevige knauw aan de geloofwaardigheid van je asielaanvraag. Dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat je broer sinds een jaar spoorloos is hoewel je aangeeft dat je een jaar onderweg was en sinds vier maanden geleden in België was (verklaring DVZ d.d. 12 augustus 2019, punt 17, 32) is bovendien allerm minst coherent.

Tot slot is het merkwaardig dat je bij het invullen van de fiche voor de niet begeleide minderjarige bij de dienst Minteh enkel sprak over de oorlog als reden voor je vertrek uit Afghanistan (Vragenlijst niet-begeleide minderjarige) en op dat moment geen persoonlijke vervolgingsfeiten te kennen gaf. Verwacht mag worden, ook van een minderjarige, dat die zijn volledige asielmotieven uit de doeken doet telkens wanneer daar naar wordt gevraagd.

De vaststelling dat je voorstelling van de manier waarop je met daesh te maken kreeg en hun door jou beschreven handelen dermate ongeloofwaardig is, noopt ertoe te besluiten dat je geenszins aannemelijk gemaakt hebt dat je problemen had met daesh en dat je door daesh bij terugkeer naar Afghanistan gevisieerd zou worden.

Je maakte ook niet aannemelijk dat je gevisieerd zou worden door de taliban. Op het einde van je persoonlijk onderhoud stel je dat je twee jaar geleden door de taliban gearresteerd werd en beschuldigd werd van spionage (CGVS, p. 26). Indien waargebeurd, is het niet geloofwaardig dat je je persoonlijke vrees voor de taliban niet vroeger in je asielprocedure of tijdens je persoonlijk onderhoud aanbracht. Zo meldde je deze problemen, zoals eerder aangehaald helemaal niet bij de dienst Minteh, maar ook niet bij de DVZ wanneer werd gevraagd of je naast de feiten met daesh nog problemen te melden had met anderen en wenste je evenmin iets toe te voegen (vragenlijst CGVS, vraag 5, 7, 8). Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat je aangeeft dat dat het enige probleem was dat je had met de taliban, dat je moeder zorgde dat je vrijkwam en dat het opgelost werd. Sindsdien had je geen andere problemen meer met de taliban. Louter uit je verklaringen dat de taliban bij de huizen in het dorp langskwamen en eten en usher vroegen (CGVS, p. 15, p. 26), kan gelet op de vaststelling dat je aangaf dat je geen verdere problemen had, geen persoonlijke beschermingsnood in jouw hoofde afgeleid worden.

Tot slot dient ook aangestipt te worden dat de geloofwaardigheid van je asielmotieven ook ontsierd wordt door de vaststelling dat er vraagtekens rijzen bij je beweerde regio van verblijf in de periode voor je Afghanistan verliet. Enkele vaststellingen werpen een smet op de geloofwaardigheid van je beweerde verblijf in je dorp Karizo Akundzadgan, gelegen in het district Chaparhar, van de provincie Nangarhar in de periode voor je vertrek uit Afghanistan. Hoewel daesh een sleutelrol speelt in je asielaanvraag is het immers opmerkelijk dat je nog niet gehoord hebt van Wafadar (CGVS, p. 19). Nochtans is hij een daeshcommandant die in Chaparhar actief was en die zich in mei 2017 bij het vredesproces voegde. U geeft ook aan dat u Jalal niet kent (CGVS, p. 19). Evenwel is hij een berucht daeshcommandant, die in januari 2018 gedood werd in Chaparhar. Hoewel je aangeeft dat de taliban het onderling oneens waren en interne conflicten hebben, is het opmerkelijk dat je er niet in slaagt deze toe te lichten (CGVS, p. 20). Nochtans kwamen deze interne strubbelingen bij de taliban begin maart 2018 tot uiting in de vorm van pamfletten die door een splintergroep van de taliban werden uitgedeeld in Chaparhar. Voorgaande vaststellingen, waaruit blijkt dat je verklaringen over de plaats waar je verbleef voor je vertrek uit Afghanistan dubieus zijn, versterken de ongeloofwaardigheid van deze vervolgingsfeiten eens te meer.

Voorgaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat je niet aannemelijk gemaakt hebt dat je in het vizier van de taliban of van daesh gelopen bent en bij terugkeer een vrees voor vervolging hebt. Deze feiten kunnen dan ook niet het onderwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's

onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuen, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het

zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of jij persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat je bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van je leven of persoon.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het loutere gegeven dat je minderjarig bent kan op zich niet beschouwd worden als een persoonlijke omstandigheid die je risico zou verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met je persoonlijke omstandigheden kan van jou redelijkerwijs verwacht worden dat je je in de agglomeratie Jalalabad vestigt. Je bent immers een gezonde jongeman die tot de achtste graad naar school ging (CGVS, p. 6). Gelet op de nabijheid van je dorp bij de stad heb je de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en bovendien leiden verschillende vaststellingen ertoe te besluiten dat je er kan rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden. Hoewel je aangeeft dat enkel je vader in Jalalabad verblijft en er verder van je familie niemand buiten Chaparhar woont (CGVS, p. 10-12) nopen verschillende vaststellingen in je dossier er toe te besluiten dat je wel degelijk over een daadkrachtig netwerk in de agglomeratie Jalalabad beschikt dat je bij terugkeer naar Afghanistan kan ondersteunen. Zo blijkt alleen al uit de vaststelling dat je een briefomslag neerlegt waaruit afgeleid kan worden dat het adres van je neef O.(...) in het dorp Zerani, Surkhrod gelegen is, dat gelegen is in de agglomeratie Jalalabad (zie administratief dossier), dat je een steviger netwerk hebt binnen de agglomeratie Jalalabad dan je wenst prijs te geven (CGVS, p. 12). Gelet op de vaststelling dat je met O.(...) nog contacten onderhoudt en dat hij je documenten stuurde

kan er van uitgegaan worden dat hij je mee zal ondersteunen bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 8, 9, 13).

Uit je facebookprofiel (...) komt ook naar voren dat verschillende personen met wie je in contact staat in de vorm van het uitwisselen van commentaren en likes, op hun facebookaccount aangeven dat ze in Jalalabad wonen en/of een netwerk hebben met vrienden met connecties in Jalalabad. Zo post 'O.(...) A.(...)' commentaar bij je foto's en blijkt uit zijn vriendenlijst dat hij aardig wat connecties in Jalalabad heeft. Bij 'Ab.(...) K.(...)' die ook commentaar plaatste bij je foto kan eveneens vastgesteld worden dat er in zijn vriendenlijst aardig wat personen gelinkt zijn aan Jalalabad. Bovendien geeft hij aan dat hij studeerde in een school die in Jalalabad gelegen is. Ook 'Abd.(...) I.(...) K.(...)', die aangeeft in Jalalabad te wonen en van Jalalabad te zijn, plaatst commentaar bij je foto. In je vriendenlijst duikt ook 'H.(...) K.(...) G.(...)' op, die aangeeft gestudeerd te hebben aan de Chaparhar high school en nu in Jalalabad te wonen. Een andere vriend 'Q.(...) Kh.(...) K.(...) Ak.(...)' geeft aan dat hij van Chaparhar is en nu in Jalalabad woont. Verder werd vastgesteld dat er in de vriendenlijst van je facebookvriend 'K.(...) K.(...)' een persoon opduikt die dezelfde naam heeft als je broer 'As.(...) U.(...)'. Hoewel zijn leeftijd niet overeenkomt met de door jou opgegeven leeftijd van je broer, versterken de vaststellingen dat jullie verschillende vrienden met de naam K.(...) gemeenschappelijk hebben en het feit dat 'As.(...) U.(...)' aangeeft dat hij van Chaparhar is en naar Chaparhar High school ging het vermoeden dat het om je broer gaat, of toch nauw verwant moet zijn met u. Deze persoon geeft aan momenteel in Jalalabad te wonen. Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat je verder nog bevriend bent met personen die aangeven in Jalalabad te verblijven. Uit de vaststellingen op je facebookprofiel blijkt aldus dat je een netwerk hebt in Jalalabad.

Dat je vader een job als conciërge kon bemachtigen via zijn connecties, - je gaf aan dat dit via een vriend B.(...) gebeurde (CGVS, p. 11)-, wijst andermaal op het bestaan van een netwerk in Jalalabad. Deze vriend van je vader zou volgens je verklaringen in Jalalabad wonen, werken als winkelier, zonen hebben die eveneens werken, je geholpen hebben om het land te verlaten en je vader en de rest van je gezin in eerste instantie aan een huurhuis geholpen hebben (CGVS, p. 11-13, 25). Uit niets blijkt dat deze persoon, die als een broer is voor je vader (CGVS, p. 11), jou niet verder zou ondersteunen bij terugkeer naar Afghanistan, eens te meer gezien je vader nog steeds de job uitvoert die hij door zijn toedoen kreeg. Wat de huidige verblijfssituatie van je vader betreft, kan overigens opgemerkt worden dat de eerder genoemde elementen waaruit blijkt dat je een steviger netwerk hebt dan je wilt prijsgeven en het gegeven dat je de naam van de school waar je vader zijn nachten zou doorbrengen niet weet (CGVS, p. 10), het vermoeden wekken dat je vader over een andere verblijfplaats in de agglomeratie Jalalabad beschikt dan het louter inwonen in een school.

Je weinig coherente verklaringen over wie je vlucht naar Europa regelde, doen eveneens vermoeden dat je de financiële draagkracht van je netwerk wilt verbergen. De ene keer gaf je aan dat je oom de reis regelde (verklaring DVZ, d.d. 12/08/2019, vraag 31), de andere keer meende je dat je vader de reis regelde (Vragenlijst nietbegeleide minderjarige, minteh), vervolgens meldde je tijdens je onderhoud op het CGVS dat de vriend van je vader B.(...) je reis regelde (CGVS, p. 11-13), om uiteindelijk na confrontatie met het gegeven dat je de ene keer zei dat je oom de reis regelde en de andere keer de vriend van je vader te stellen dat je oom ook betrokken was bij het regelen van de reis maar dat de vriend van je vader ervoor betaalde (CGVS, p. 26-27). Deze uitleg biedt geen afdoende uitleg voor je inconsistente verklaringen, die andermaal doen vermoeden dat je je daadwerkelijke netwerk en de financiële slagkracht ervan wenst achter te houden. Wat er ook van zij, louter uit het gegeven dat je netwerk erin slaagde je reis te bekostigen kan reeds een aanzienlijke financiële draagkracht afgeleid worden.

Je haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat je je niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen. Hoewel je aangaf dat je vader een fysieke beperking had aan zijn been ten gevolge van een bembom (CGVS, p. 15, 16), heeft dit hem niet belet om zijn landbouwgronden, al dan niet met de hulp van werkkrachten, te bewerken, en momenteel aan de slag te gaan als conciërge in een school en zelfstandig een leven uit te bouwen in Jalalabad, waar hij intussen al meer dan twee jaar verblijft. Er dient dan ook aangenomen te worden dat de door jouw genoemde fysieke beperking van je vader geen beletsel uitmaakt om je in Jalalabad te vestigen, gezien bovengenoemde vaststellingen. Uit het bovenstaande blijkt bovendien dat je netwerk naast je vader ook uit andere personen bestaat.

Tot slot kan ook onderstreept worden dat de voorgaande vaststellingen omtrent het bestaan van een netwerk in (de agglomeratie) Jalalabad in jouw hoofde, samen gelezen met de ongeloofwaardigheid van

je beweerde recente herkomst uit Chaparhar ten zeerste het vermoeden wekken dat je al meer tijd in (de agglomeratie) Jalalabad spendeerde dan je aangeeft.

Men kan dus concluderen dat gelet op je persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor jou veilig en redelijk is. Gevraagd naar je mogelijkheden om je in Jalalabad te hervestigen stelde je dat dit niet mogelijk is omdat er veel mensen gedood werden en omdat je vader in gevaar is en er zich verstopt (CGVS, p. 27). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan de door jouw beschreven problemen met daesh en de taliban zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Evenzeer werden de veiligheidssituatie in Jalalabad en je persoonlijke omstandigheden eerder besproken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in jouw regio van herkomst, je in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Je toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die je neerlegt in het kader van je verzoek om internationale bescherming slagen er niet in om voorgaande vaststellingen in een nieuw daglicht te stellen. Vooreerst dient aangestipt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten verkregen kunnen worden. Afghaanse documenten hebben dan ook slechts bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. Je taskara en schooldocumenten kunnen enkel als bewijs dienen voor je identiteit maar geven geen zicht op je verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor je vertrek naar België. De taskara van je vader, een kopie waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan, zet evenmin iets over je identiteit en recent verblijf. Evenmin hebben deze documenten betrekking op de door jou aangehaalde problemen met daesh en de taliban. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De briefomslag werd eerder reeds aangehaald. Ook de mail van je advocaat kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Betreffende zijn bemerking dat er gebruik gemaakt werd van een tolk die vertaalt naar het Engels en dat er genoteerd werd in het Nederlands (CGVS, p. 3), dient te worden opgemerkt dat uw advocaat hiermee geen concrete elementen aanreikt dat er communicatieproblemen waren. De opmerkingen bij de notities betreffen zaken die de kern van voorgaande argumentatie niet raken. Bovendien werden er nergens tijdens het persoonlijk onderhoud eventuele communicatieproblemen opgemerkt. Daarnaast haalt je advocaatadvocaat in zijn schrijven aan dat hij niet opnieuw toegang kreeg tot het CGVS. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat je advocaat er zelf toe besloot je persoonlijk onderhoud te verlaten en dat er uit zijn bemerking dat hij de toegang tot het CGVS geweigerd zou geweest zijn, niet kan worden afgeleid dat jouw persoonlijk onderhoud niet in goede omstandigheden heeft plaatsgevonden. Bovendien was je voogd wel steeds aanwezig en wenste die op het eind van jouw onderhoud niets toe te voegen (CGVS, p. 27). Bij zijn vertrek maakte je advocaat enkel een opmerking aangaande het feit dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond in het Engels, zoals eerder besproken (CGVS, p. 3).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In een derde middel beroept verzoeker zich ten slotte op de schending van de artikelen 48/2, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift nog volgende documenten: de bijlage 26 (stuk 3), aanstelling voorgedij (stuk 4), vragenlijst DVZ (stuk 5), document aangaande de beoordeling van bijzondere procedurele noden (stuk 6), het arrest van het Arbeidshof van 7 mei 2020 (stuk 7), briefwisseling van verzoekers advocaat met het Arbeidshof over een mogelijk uitstel op korte termijn (stuk 8), brief aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 9), een kopie van de taskara van verzoeker (stuk 10), kopieën van de schoolresultaten van verzoeker (stuk 11), een kopie van de taskara van verzoekers vader (stuk 12), foto van verzoekers vader (stuk 13), een persartikel "*12 Daesh Militants Killed in Nangarhar Operation*" van Tolonews (stuk 14) en een foto van mullah Naeem (stuk 15).

Op 17 juli 2020 laat verwerende partij een nota met opmerkingen aan de Raad worden met volgend stuk: een kopie van de oproepingsbrief-begeleidende brief gericht aan de raadsman van verzoeker *d.d.* 13 februari 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan enerzijds daesh te vrezen in Afghanistan en anderzijds de taliban. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen met daesh vermits (1) verzoekers verklaringen aangaande de beweerde opstand van hem en de dorpelingen tegen daesh dermate vaag en algemeen zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht en verzoeker hoe dan ook zelf aangaf dat hij persoonlijk niets deed bij de opstand, (2) dat verzoeker het neerslaan van de opstand van de dorpelingen, kort voor zijn vertrek uit Afghanistan in 2018, toeschrijft aan mullah Naeem verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn problemen nu het niet strookt met de landeninformatie waaruit blijkt dat mullah Naeem reeds in mei 2015 om het leven kwam, (3) het door verzoeker geschetste beeld, waarbij daesh jongeren die een opstand tegen hen beraamden, meenamen om samen met hen te vechten, niet in overeenstemming is met de objectieve landeninformatie over de rekrutering door daesh, (4) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over het ogenblik waarop zijn broer verdween en (5) verzoeker bij het invullen van de fiche voor niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: fiche Minteh) enkel sprak over de oorlog als reden voor zijn vertrek uit Afghanistan en op dat ogenblik geen persoonlijke vervolgingsgronden te kennen gaf; (ii) er evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor de taliban aangezien (1) het niet aannemelijk is dat verzoeker deze vrees pas op het einde van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou aanbrengen, zo deze op waarheid zou berusten en (2) hoe dan ook moet worden vastgesteld dat verzoeker aangeeft dat hij slechts één probleem met de taliban had, dat zijn moeder zorgde dat hij vrijkwam en het opgelost werd en hij sindsdien geen andere persoonlijke problemen meer kende; (iii) er indicaties zijn dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn beweerde regio van verblijf in de periode voor zijn vertrek uit Afghanistan nu hij belangrijke daesh commandanten uit zijn beweerde district niet kent en hij er niet in slaagt om de interne conflicten binnen de taliban in zijn regio toe te lichten en (iv) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3.1. Verzoeker hekelt dat het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verliep met een tolk die van het Pashtou naar het Engels vertaalde en de *protection officer* vervolgens zelf overging van de vertaling van het Engels naar het Nederlands en dit ondanks het feit dat de procedure tot de Nederlandse taalrol behoort. Hij meent in dit verband dat noch de tolk, noch de dossierbehandelaar gekwalificeerd waren om het gehoor in het Engels te houden en te vertalen naar het Nederlands. Verzoeker wijst er voorts op dat hij op geen enkel ogenblik op voorhand werd ingelicht dat zijn Nederlandse procedure in het Engels zou verlopen en dit terwijl hem de notities van het persoonlijk onderhoud slechts achteraf werden toegestuurd, zodat correcties niet onmiddellijk konden worden voorgesteld. Verzoeker vervolgt dat de notities van het persoonlijk onderhoud onmogelijk een getrouwe weergave kunnen zijn van het persoonlijk onderhoud nu de dossierbehandelaar ze zelf vertaalde van het Engels naar het Nederlands en meent derhalve dat de notities van het persoonlijk onderhoud uit de debatten dienen worden geweerd.

De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet voorschrijft dat de tolk, die wordt gebruikt om de verklaringen van verzoeker te vertalen, dit rechtstreeks dient te doen naar de

proceduretaal. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verbiedt de dossierbehandelaar evenmin om zich tijdens het persoonlijk onderhoud uit te drukken in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelfs de rol van tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker er aan het begin van het gehoor uitdrukkelijk op werd gewezen dat hij eventuele problemen betreffende de tolk diende te melden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 5 maart 2020, p. 1, 3-4) en dat zowel aan verzoeker als aan zijn voogd als aan diens raadsman de mogelijkheid werd geboden om bijkomende opmerkingen te maken (*ibid.*, p. 3 en 27). De Raad stelt vast dat verzoekers advocaat bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bezwaar heeft gemaakt tegen de gehanteerde manier van tolken omdat er zo een dubbele vertaling plaatsvindt en er fouten kunnen gemaakt worden, doch dat er op dat ogenblik nog zo goed als niets gezegd was en hij geenszins concrete fouten in de vertaling aanmerkte. Er dient ook te worden opgemerkt dat noch verzoeker, noch zijn voogd op enig ogenblik bezwaar hebben gemaakt tegen de gehanteerde manier van tolken, doch integendeel dat verzoeker zich akkoord verklaarde met deze wijze van tolken (*ibid.*, p. 3). Daargelaten de taal die de tolk en de *protection officer* hebben gehanteerd, blijkt overigens dat verzoeker probleemloos zijn verklaringen kon afleggen. Verzoeker toont ook niet aan welk nadeel hij door deze werkwijze zou hebben ondervonden en hij laat na *in concreto* te verduidelijken welke van zijn verklaringen niet correct vertaald zouden zijn geweest. Uit de opmerkingen die via verzoekers raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden meegedeeld bij de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt geenszins dat verzoekers verklaringen verkeerd vertaald werden of verkeerd werden gehanteerd bij de beoordeling van zijn relaas. Zo verzoeker suggereert dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen nauwkeurige weergave zijn van het persoonlijk onderhoud, laat hij opnieuw na deze bewering te concretiseren. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen aan te voeren. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van het persoonlijk onderhoud, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat de dossierbehandelaar hem niet goed heeft begrepen en er sprake is van ten onrechte beweerde tegenstrijdigheden en onvolledigheden, dient erop gewezen dat verzoeker zich opnieuw beperkt tot blote beweringen en niet *in concreto* aantoont dat en op welke wijze zijn verklaringen verkeerd begrepen zouden zijn geweest door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.3.2.3.2. Waar verzoeker voorts beargumenteert dat zijn advocaat de toegang tot het persoonlijk onderhoud werd ontzegd nadat hij was teruggekeerd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen na een zaak voor het Arbeidshof te hebben gepleit (verzoekschrift, stuk 7) en dit terwijl was afgesproken dat de advocaat het persoonlijk onderhoud verder zou bijwonen, dient erop gewezen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud inderdaad blijkt dat verzoekers raadsman aanwezig was van 14u10 (begin van het persoonlijk onderhoud) tot 15u omdat hij aangaf ook een zaak voor het Arbeidshof te moeten pleiten, waarop verzoekers advocaat de mogelijkheid kreeg om zijn opmerkingen te maken voor zijn vertrek, hetgeen hij ook effectief deed met betrekking tot het gebruik van een tolk Pashtou/Engels (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 5 maart 2020, p. 3). Er dient te worden benadrukt dat verzoekers advocaat op voorhand was ingelicht over de in het kader van de coronacrisis geldende bijzondere regeling voor het verloop van het persoonlijk onderhoud op 5 maart 2020 op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het aan de nota met opmerkingen gevoegde faxbericht, dat op 13 februari 2020 en dus ruim voor het persoonlijk onderhoud aan verzoekers raadsman werd overgemaakt, staat te lezen als volgt: “*Als u aanwezig wilt zijn bij het persoonlijk onderhoud van uw cliënt(e), moet u zich voor het persoonlijk onderhoud met de oproepingsbrief en uw baliekaart aanmelden. Naast de instructies in het kader van de corona-maatregelen die uw cliënt heeft ontvangen, gelden er voor u nog extra instructies. U dient stipt aanwezig te zijn op het aangegeven uur in de oproepingsbrief. Indien u laattijdig bent en het persoonlijk onderhoud ondertussen al gestart is, zal u de toegang tot het CGVS geweigerd worden. Indien u aanwezig bent, moet u van het begin tot het einde van het persoonlijk onderhoud blijven en kan u dus niet eerder het lokaal verlaten. We vragen u om deze maatregelen strikt te respecteren in het belang van uw gezondheid, deze van uw cliënt en deze van onze medewerkers.*” (rechtsplegingsdossier, stuk 4, eigen benadrukking). Verzoekers advocaat was dus ruim op voorhand op de hoogte van de regeling die werd vastgelegd omwille van de volksgezondheid en omwille van de noodwendigheden van de dienst. Meer nog, het werd verzoekers advocaat toegestaan het persoonlijk onderhoud te verlaten om 15u. Verder dient erop gewezen dat verzoeker, vertegenwoordigd door zijn

voogd, zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van zijn verdediging betreft. *In casu* wordt niet *in concreto* aangetoond dat verzoekers raadsman zich niet kon laten vervangen (bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dan wel voor het Arbeidshof) of waarom hij niet de nodige voorzorgen heeft kunnen nemen. Te meer nu hij ruim op tijd werd ingelicht over de bijzondere regeling met voormeld faxbericht.

Verzoeker toont, gelet op het voorgaande, dan ook niet *in concreto* aan waar of op welke wijze de afwezigheid van zijn advocaat het verloop van het persoonlijk onderhoud of de inhoud van zijn verklaringen zou hebben beïnvloed en/of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de motieven van de bestreden beslissing. Te meer nu het aan de advocaat niet is toegestaan om tussen te komen tijdens het persoonlijk onderhoud. Daarenboven werd verzoeker tijdens het gehele persoonlijk onderhoud bijgestaan door zijn voogd, die vragen kon stellen en opmerkingen kon maken. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd aan verzoeker en aan zijn voogd de vraag gesteld of zij nog iets wensten toe te voegen, waarop zij negatief antwoordden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 5 maart 2020, p. 27). Bovendien heeft verzoekers raadsman conform artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aangevraagd en zijn inhoudelijke opmerkingen in verband met het onderhoud van verzoeker schriftelijk aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt. Zoals hoger reeds werd opgemerkt betreffen de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud geen zaken die de kern van de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing raakt. Ook kan worden opgemerkt dat verzoekers advocaat in dit schrijven niet verzocht om verzoeker opnieuw te willen horen omwille van zijn (gedeeltelijke) afwezigheid tijdens het persoonlijk onderhoud.

2.3.2.3.3. Aangaande zijn vrees voor daesh voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat hij veel informatie en namen heeft kunnen geven over de betrokken personen, dat hij verwees naar een andere mullah Naeem dan deze die in 2015 werd gedood. Hij verwijst hiertoe naar het aan het verzoekschrift gevoegde persartikel “12 Daesh Militants Killed in Nangarhar Operation” van Tolonews (stuk 14) en een foto van mullah Naeem (stuk 15), waaruit blijkt dat er een andere mullah Naeem in 2017 gekwetst werd en dus niet in 2015 gedood werd.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de motivering van de bestreden beslissing waarin terecht wordt opgemerkt dat hij, ondanks het feit dat hij voorhoudt dat het plan van zijn dorpelingen tegen daesh erg duidelijk was voor iedereen en heel specifiek was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 5 maart 2020, p. 22), blijft steken in erg vage en algemene verklaringen over de beweerde opstand van het dorp tegen daesh. Bovendien kan uit de informatie die verzoeker aan het verzoekschrift voegt niet blijken dat de daarin vermelde mullah Naeem actief was in verzoekers dorp Hafizan in het district Charparhar, nu in het artikel melding wordt gemaakt van een operatie die werd gelanceerd in Haskamina district waarbij een mullah Naeem gewond raakte. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de daesh commandant die verantwoordelijk zou zijn geweest voor het neerslaan van de opstand van de dorpelingen de door hem in het verzoekschrift aangehaalde commandant zou betreffen en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen foutieve informatie in dit verband zou hebben gehanteerd. Hoe dan ook dient erop gewezen dat verzoekers verklaringen aangaande de wijze van rekrutering door daesh niet in overeenstemming is met de beschikbare landeninformatie, dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het verdwijnen van zijn broer en dat hij zijn vrees voor daesh niet kenbaar heeft gemaakt in het kader van de fiche Minteh. Verzoeker brengt in dit verband geen enkel concreet verweer bij, nu hij zich in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen – zoals hoger reeds is komen vast te staan – allerm minst als een afdoende verweer kan worden beschouwd en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband te verklaren of te weerleggen.

2.3.2.3.4. Verzoeker hekelt nog dat zijn vluchtrelaas in twijfel wordt getrokken omdat hij twee personen niet met zekerheid kende en merkt hierbij nog op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met het feit dat hij toen 14 jaar oud was, dat de *protection officer* misschien de voornaam had kunnen toevoegen en dat deze personen mogelijk onder een andere naam bekend waren onder de bevolking. De Raad wijst er vooreerst op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven. Bovendien kan zelfs van een minderjarige worden

verwacht dat hij accurate informatie kan geven over de problemen in zijn dorp en dat hij deze kan beschrijven, alsook dat hij op de hoogte is van een aantal belangrijke personen die behoren tot de groepering die hij beweert te vrezen. Verzoeker toont in het verzoekschrift bovendien niet aan dat hij Wafadar of Jalal onder een andere naam zou hebben gekend en beperkt zich bijgevolg tot blote beweringen. Hij voert evenmin enig concreet verweer tegen de vaststelling dat hij niet kan duiden hoe het intern conflict binnen de taliban zich zou hebben geuit.

Waar verzoeker vervolgens opmerkt dat hij een reeks elementen volgens hem wel correct kon weergeven betreffende zijn beweerde dorp en regio van herkomst, dient er vooreerst op gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Bovendien wordt geenszins betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Hafizan van het district Charparhar in de Afghaanse provincie Nangarhar en dus kennis bezit in dit verband, doch wel dat er lacunes zitten in zijn recente kennis van belangrijke daesh commandanten en interne conflicten met de taliban, die hij nochtans beweert te vrezen en hetgeen dus een negatieve indicatie inhoudt voor zijn recente herkomst uit het Hafizan van het district Charparhar in de Afghaanse provincie Nangarhar en zijn vluchtrelaas.

2.3.2.3.5. Met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten voert verzoeker nog aan dat een verwijzing naar mogelijke corruptie niet ter zake dienend is nu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet lijkt te twifelen aan de echtheid van zijn documenten, alsook dat het in twijfel trekken van documenten door mogelijke corruptie zonder daartoe enige concrete aanwijzing bestaat niet ernstig is. De Raad wijst erop dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. *In casu* wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

“(…) Zo blijkt alleen al uit de vaststelling dat je een briefomslag neerlegt waaruit afgeleid kan worden dat het adres van je neef O.(…) in het dorp Zerani, Surkhrod gelegen is, dat gelegen is in de agglomeratie Jalalabad (zie administratief dossier), dat je een steviger netwerk hebt binnen de agglomeratie Jalalabad dan je wenst prijs te geven (CGVS, p. 12). Gelet op de vaststelling dat je met O.(…) nog contacten onderhoudt en dat hij je documenten stuurde kan er van uitgegaan worden dat hij je mee zal ondersteunen bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 8, 9, 13).

(…)

De documenten die je neerlegt in het kader van je verzoek om internationale bescherming slagen er niet in om voorgaande vaststellingen in een nieuw daglicht te stellen. Vooreerst dient aangestipt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten verkregen kunnen worden. Afghaanse documenten hebben dan ook slechts bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. Je taskara en schooldocumenten kunnen enkel als bewijs dienen voor je identiteit maar geven geen zicht op je verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor je vertrek naar België. De taskara van je vader, een kopie waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan, zet evenmin iets over je identiteit en recent verblijf. Evenmin hebben deze documenten betrekking op de door jou aangehaalde problemen met daesh en de taliban. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De briefomslag werd eerder reeds aangehaald. Ook de mail van je advocaat kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Betreffende zijn bemerking dat er gebruik gemaakt werd van een tolk die vertaalt naar het Engels en dat er genoteerd werd in het Nederlands (CGVS, p. 3), dient te worden opgemerkt dat uw advocaat hiermee geen concrete elementen aanreikt dat er communicatieproblemen waren. De opmerkingen bij de notities betreffen zaken die de kern van voorgaande argumentatie niet raken. Bovendien werden er nergens tijdens het persoonlijk onderhoud eventuele communicatieproblemen opgemerkt. Daarnaast haalt je advocaatadvocaat in zijn schrijven aan dat hij niet opnieuw toegang kreeg tot het CGVS. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat je advocaat er zelf toe besloot je persoonlijk onderhoud te verlaten en dat er uit zijn bemerking dat hij de toegang tot het CGVS geweigerd zou geweest zijn, niet kan worden afgeleid dat jouw persoonlijk onderhoud niet in goede omstandigheden heeft plaatsgevonden. Bovendien was je voogd wel steeds

aanwezig en wenste die op het eind van jouw onderhoud niets toe te voegen (CGVS, p. 27). Bij zijn vertrek maakte je advocaat enkel een opmerking aangaande het feit dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond in het Engels, zoals eerder besproken (CGVS, p. 3)."

Met het louter opnieuw toevoegen van deze documenten aan het verzoekschrift (stukken 9-12) brengt verzoeker geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voormelde vaststellingen en overwegingen.

De overige aan het verzoekschrift gevoegde documenten zijn evenmin van aard om de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De bijlage 26, de aanstelling van voorgedij, de vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken en de beoordeling van bijzondere procedurele noden (verzoekschrift, stukken 3-6) zijn in het administratief dossier opgenomen en werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in rekening gebracht bij het doorlopen van de administratieve procedure, alsook bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont geenszins *in concreto* aan waar of op welke wijze deze stukken van invloed zouden kunnen zijn op de bestreden beslissing.

Wat betreft het arrest van het Arbeidshof *d.d.* 7 mei 2020 en de briefwisseling met het Arbeidshof om uitstel op korte termijn te verkrijgen (verzoekschrift, stukken 7-8) hetgeen de afwezigheid van verzoekers advocaat moet duiden tijdens (een deel van) het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan dienstig worden verwezen naar punt 2.3.2.3.2.

Waar verzoeker aanvoert dat hij op de dag van het persoonlijk onderhoud de foto van zijn gewonde vader niet mocht laten zien en hij deze foto thans bijvoegt (verzoekschrift, stuk 13), dient erop gewezen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud inderdaad blijkt dat verzoeker, nadat hem werd gepeild naar zijn documenten, later verwees naar een foto aangaande de handicap van zijn vader en dat de *protection officer* verzoeker aanmoedigde om over de handicap van zijn vader te vertellen, hetgeen hij ook deed (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 5 maart 2020, p. 15-16). Er dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat op zich niet wordt betwist dat verzoekers vader gehandicapt zou zijn, doch dat blijkt dat dit hem niet heeft tegengehouden om zijn landbouwgronden, al dan niet met hulp, te bewerken en dat hij momenteel aan de slag is als conciërge in een school en een zelfstandig leven heeft uitgebouwd in Jalalabad (*infra*). Verzoeker toont ook geen concrete persoonlijke vrees aan ten gevolge van de handicap van zijn vader, laat staan dat dit een bewijs zou kunnen vormen van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Er dient bovendien op gewezen dat verzoeker niet aantoonbaar dat het niet (kunnen) neerleggen van de desbetreffende foto tijdens het persoonlijk onderhoud een negatieve invloed heeft gehad op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Te meer daar de op de thans neergelegde foto afgebeelde persoon niet te identificeren is, vermits zijn gezicht niet op de foto staat en uit de foto bijgevolg niet kan worden afgeleid dat het verzoekers vader zou betreffen.

Wat betreft de persoon van mullah Naeem (verzoekschrift, stukken 14-15) kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan in punt 2.3.2.3.3.

2.3.2.3.6. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus dienstig wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren zijn in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met “*improvised explosive devices*” (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager liggen dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de ‘*conflict severity*’ map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, “*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*”, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

De bestreden beslissing wijst er voorts terecht op dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen

gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie waarvan de weblinks vermeld worden in de bestreden beslissing, blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Voorts blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd.

Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend zijn van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde "*improvised explosive devices*" (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Daarnaast werd Jalalabad getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers gevisieerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Uit de beschikbare informatie, waaronder de EASO Guidance Note, blijkt aldus dat de graad van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet lopen.

Wel stelt de Raad vast dat het willekeurig geweld in de stad Jalalabad in zekere mate hoog blijft. Zoals hoger reeds aangehaald heeft het Hof van Justitie in dit geval geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Aldus rijst de vraag of jij persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat je bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van je leven of persoon.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het loutere gegeven dat je minderjarig bent kan op zich niet beschouwd worden als een persoonlijke omstandigheid die je risico zou verhogen.”

Ook uit het verzoekschrift blijken geen individuele omstandigheden die in hoofde van verzoeker de kans vergroten dat hij ingeval van hervestiging in de agglomeratie Jalalabad zou worden geraakt door het willekeurig geweld aldaar.

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, noch brengt hij informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is, dan wel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. De loutere bewering ter zitting dat verzoekers vader nu niet meer op de school zou werken als conciërge, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Rekening houdend met je persoonlijke omstandigheden kan van jou redelijkerwijs verwacht worden dat je je in de agglomeratie Jalalabad vestigt. Je bent immers een gezonde jongeman die tot de achtste graad naar school ging (CGVS, p. 6). Gelet op de nabijheid van je dorp bij de stad heb je de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en bovendien leiden verschillende vaststellingen ertoe te besluiten dat je er kan rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden. Hoewel je aangeeft dat enkel je vader in Jalalabad verblijft en er verder van je familie niemand buiten Chaparhar woont (CGVS, p. 10-12) nopen verschillende vaststellingen in je dossier er toe te besluiten dat je wel degelijk over een daadkrachtig netwerk in de agglomeratie Jalalabad beschikt dat je bij terugkeer naar Afghanistan kan ondersteunen. Zo blijkt alleen al uit de vaststelling dat je een briefomslag neerlegt waaruit afgeleid kan worden dat het adres van je neef O.(...) in het dorp Zerani, Surkhrod gelegen is, dat gelegen is in de agglomeratie Jalalabad (zie administratief dossier), dat je een steviger netwerk hebt binnen de agglomeratie Jalalabad dan je wenst prijs te geven (CGVS, p. 12). Gelet op de vaststelling dat je met O.(...) nog contacten onderhoudt en dat hij je documenten stuurde kan er van uitgegaan worden dat hij je mee zal ondersteunen bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 8, 9, 13).

Uit je facebookprofiel ((...)) komt ook naar voren dat verschillende personen met wie je in contact staat in de vorm van het uitwisselen van commentaren en likes, op hun facebookaccount aangeven dat ze in Jalalabad wonen en/of een netwerk hebben met vrienden met connecties in Jalalabad. Zo post 'O.(...) A.(...)' commentaar bij je foto's en blijkt uit zijn vriendenlijst dat hij aardig wat connecties in Jalalabad heeft. Bij 'Ab.(...) K.(...)' die ook commentaar plaatste bij je foto kan eveneens vastgesteld worden dat er in zijn vriendenlijst aardig wat personen gelinkt zijn aan Jalalabad. Bovendien geeft hij aan dat hij studeerde in een school die in Jalalabad gelegen is. Ook 'Abd.(...) I.(...) K.(...)', die aangeeft in Jalalabad te wonen en van Jalalabad te zijn, plaatst commentaar bij je foto. In je vriendenlijst duikt ook 'H.(...) K.(...) G.(...)' op, die aangeeft gestudeerd te hebben aan de Chaparhar high school en nu in Jalalabad te wonen. Een andere vriend 'Q.(...) Kh.(...) K.(...) Ak.(...)' geeft aan dat hij van Chaparhar is en nu in Jalalabad woont. Verder werd vastgesteld dat er in de vriendenlijst van je facebookvriend 'K.(...) K.(...)' een persoon opduikt die dezelfde naam heeft als je broer 'As.(...) U.(...)'. Hoewel zijn leeftijd niet overeenkomt met de door jou opgegeven leeftijd van je broer, versterken de vaststellingen dat jullie verschillende vrienden met de naam K.(...) gemeenschappelijk hebben en het feit dat 'As.(...) U.(...)' aangeeft dat hij van Chaparhar is en naar Chaparhar High school ging het vermoeden dat het om je broer gaat, of toch nauw verwant moet zijn met u. Deze persoon geeft aan momenteel in Jalalabad te wonen. Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat je verder nog bevriend bent met personen die aangeven in Jalalabad te verblijven. Uit de vaststellingen op je facebookprofiel blijkt aldus dat je een netwerk hebt in Jalalabad.

Dat je vader een job als conciërge kon bemachtigen via zijn connecties, - je gaf aan dat dit via een vriend B.(...) gebeurde (CGVS, p. 11)-, wijst andermaal op het bestaan van een netwerk in Jalalabad. Deze vriend van je vader zou volgens je verklaringen in Jalalabad wonen, werken als winkelier, zonen hebben die eveneens werken, je geholpen hebben om het land te verlaten en je vader en de rest van je gezin in eerste instantie aan een huurhuis geholpen hebben (CGVS, p. 11-13, 25). Uit niets blijkt dat deze persoon, die als een broer is voor je vader (CGVS, p. 11), jou niet verder zou ondersteunen bij terugkeer naar Afghanistan, eens te meer gezien je vader nog steeds de job uitvoert die hij door zijn toedoen kreeg. Wat de huidige verblijfssituatie van je vader betreft, kan overigens opgemerkt worden dat de eerder genoemde elementen waaruit blijkt dat je een steviger netwerk hebt dan je wilt prijsgeven en het gegeven dat je de naam van de school waar je vader zijn nachten zou doorbrengen niet weet (CGVS, p. 10), het vermoeden wekken dat je vader over een andere verblijfplaats in de agglomeratie Jalalabad beschikt dan het louter inwonen in een school.

Je weinig coherente verklaringen over wie je vlucht naar Europa regelde, doen eveneens vermoeden dat je de financiële draagkracht van je netwerk wilt verbergen. De ene keer gaf je aan dat je oom de reis regelde (verklaring DVZ, d.d. 12/08/2019, vraag 31), de andere keer meende je dat je vader de reis regelde (Vragenlijst nietbegeleide minderjarige, minteh), vervolgens meldde je tijdens je onderhoud op het CGVS dat de vriend van je vader B.(...) je reis regelde (CGVS, p. 11-13), om uiteindelijk na confrontatie met het gegeven dat je de ene keer zei dat je oom de reis regelde en de andere keer de vriend van je vader te stellen dat je oom ook betrokken was bij het regelen van de reis maar dat de vriend van je vader ervoor betaalde (CGVS, p. 26-27). Deze uitleg biedt geen afdoende uitleg voor je inconsistente verklaringen, die andermaal doen vermoeden dat je je daadwerkelijke netwerk en de financiële slagkracht ervan wenst achter te houden. Wat er ook van zij, louter uit het gegeven dat je netwerk erin slaagde je reis te bekostigen kan reeds een aanzienlijke financiële draagkracht afgeleid worden.

Je haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat je je niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen. Hoewel je aangaf dat je vader een fysieke beperking had aan zijn been ten gevolge van een bermboom (CGVS, p. 15, 16), heeft dit hem niet belet om zijn landbouwgronden, al

dan niet met de hulp van werkkrachten, te bewerken, en momenteel aan de slag te gaan als conciërge in een school en zelfstandig een leven uit te bouwen in Jalalabad, waar hij intussen al meer dan twee jaar verblijft. Er dient dan ook aangenomen te worden dat de door jouw genoemde fysieke beperking van je vader geen beletsel uitmaakt om je in Jalalabad te vestigen, gezien bovengenoemde vaststellingen. Uit het bovenstaande blijkt bovendien dat je netwerk naast je vader ook uit andere personen bestaat.

Tot slot kan ook onderstreept worden dat de voorgaande vaststellingen omtrent het bestaan van een netwerk in (de agglomeratie) Jalalabad in jouw hoofde, samen gelezen met de ongeloofwaardigheid van je beweerde recente herkomst uit Chaparhar ten zeerste het vermoeden wekken dat je al meer tijd in (de agglomeratie) Jalalabad spendeerde dan je aangeeft.

Men kan dus concluderen dat gelet op je persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor jou veilig en redelijk is. Gevraagd naar je mogelijkheden om je in Jalalabad te hervestigen stelde je dat dit niet mogelijk is omdat er veel mensen gedood werden en omdat je vader in gevaar is en er zich verstopt (CGVS, p. 27). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan de door jouw beschreven problemen met daesh en de taliban zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Evenzeer werden de veiligheidssituatie in Jalalabad en je persoonlijke omstandigheden eerder besproken."

In zoverre verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt dat deze conclusies heeft getrokken met verregaande gevolgen zonder hem tijdens het persoonlijk onderhoud te hebben gevraagd naar de zogenaamde Facebookvrienden, dient erop gewezen dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoeker om internationale bescherming op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen, *in casu* met de informatie gevonden op het Facebookprofiel van verzoeker. De stukken met betrekking tot de Facebookaccount bevinden zich bovendien in het administratief dossier, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen. Hij laat echter na concreet aan te tonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er verkeerde of kennelijk onredelijke conclusies zou hebben uit afgeleid.

Zo verzoeker er nog op aanstuurt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een arbitraire houding aan de dag legt, dient erop gewezen dat hij geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker voorts meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen ernst heeft gesteld aan de moeilijkheden die zijn vader heeft met werken, dient te worden herhaald dat op zich niet wordt betwist dat verzoekers vader gehandicapt is, doch dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat dit hem niet belet om zijn landbouwgronden, al dan niet met hulp van werkkrachten, te laten bewerken en dat hij momenteel aan de slag is als conciërge in een school en een zelfstandig leven heeft uitgebouwd in de stad Jalalabad, waar hij intussen al meer dan twee jaar verblijft (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 5 maart 2020, p. 10-11, 15-16). Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat de door verzoeker aangehaalde fysieke beperking van zijn vader geen beletsel uitmaakt om zich in Jalalabad te vestigen. Te meer nu uit het voorgaande blijkt dat verzoekers netwerk in de agglomeratie Jalalabad naast zijn vader ook uit andere personen bestaat.

Met de argumentatie dat het posten van een brief (*in casu* door O.) geenszins een bewijs vormt van het feit dat die persoon op die plaats zou wonen en nog minder dat hij er over een netwerk beschikt, komt verzoeker in wezen niet verder dan het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij er evenwel niet in slaagt om voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen en waarmee hij niet vermogt aan te tonen dat hij niet over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de agglomeratie Jalalabad.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn voogd en minstens gedurende een onderdeel van het persoonlijk onderhoud door zijn advocaat (*supra*), dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET